

A LAODICEAI ÜZENET ÉRTELMEZÉSE

A Reformmozgalom szerinti változat

Megpróbálom először röviden felvázolni ezt a témát úgy, ahogyan a Reformmozgalom értelmezi ezt a prófétai üzenetet.

A laodiceai gyülekezet korszaka a harmadik angyali üzenet hirdetésével esik egy időbe, vagyis az 1844-es évektől kell számítani. Ezt erősíti meg a Bizonyoságtétel alábbi szakasza is.

„Midőn nemrég körül néztem, hogy az alázatos és szelíd Üdvözítő alázatos követőit keressem, lelkem nagyon elszomorodott. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy Krisztus közeli eljövetelére várnak, e világhoz alkalmazkodnak, s inkább keresik a világ tetszését, mint Istenét. Hidegek és a formaságok emberei, csakúgy, mint a névleges egyházak, amelyektől nemrég elszakadtak. A laodiceai gyülekezethez intézett szavak a legtalálóbban jellemzik jelenlegi állapotukat. 'Se melegem, se hidegem', hanem 'langymelegem'. Ha nem követik az igaz és hű Tanúbizonyosság tanácsát, ha nem térnek meg őszintén, ha nem vásárolnak 'tűzben megpróbált aranyat', 'fehér ruhákat' és 'szemgyógyító írt', úgy az Üdvözítő kiveti őket a szájából.” (Ellen G. White: Tapasztalatok és látomások 94-95. old.)

Ezt az írását Ellen White az 1850-es évek elején írta, többek között ezért is mondhatjuk, hogy a laodiceai lágymeleg állapot már akkor is tapasztalható volt. Ettől kezdve az Adventista Egyházban mindig erősebbé vált a langymelegség (mondja a Reformmozgalom), ami megmutatkozott az igazsággal szemben tanúsított közömbösségben, az elvilágiasodás és a divat követésében, ami végül 1888 és 1914 közötti időben tetőzött. Az ennek a gyülekezetnek egészét jellemző állapotnak lett a természetes következménye, hogy a „*hű Tanúbizonyosság*”

beteljesítette rájuk kimondott ítéletét, vagyis kivetette őket a szájából.

„A szájából való kivetés azt jelenti, hogy imáitokat, az Isten iránti szeretetetek kifejezését nem továbbíthatja. Az Ő szavából való tanításaitokat vagy munkálkodásotokat semmiképpen sem hagyhatja jóvá. Nem tárhatja elő vallásos tapasztalataitokat azzal a kéréssel, hogy kegyelem adassék néktek.” (Ellen G. White: Bizonyágtétel a gyülekezetek részére 6. köt. 408. old.)

Ez az ítélet nem feltételes, mondják. Jézus nem azt mondja, hogy ha meg nem térsz, majd akkor vetlek ki a számból, hanem kategorikusan jelenti ki: *„így mivel lágymeleg vagy... kivetlek téged az én számból”* (Jel. 3,16.). Természetesen ebben az ítéletben nem az Isten könyörtelenségét kell látni, hanem sokkal inkább az ő csodálatos bölcsességét, ami által már előre látta a gyülekezetnek ezt az állapotát, és a próféta által már közel kétezer évvel előbb leírta azt, ami az 1914 utáni időben bekövetkezett.

Ez az üzenet szerintük először a gyülekezet angyalának szól, vagyis a Generál Konferenciának, mint amely az Isten hangja a gyülekezetben. A gyülekezet angyalának mondja Jézus: tudom a **te** dolgaidat, – lágymeleg **vagy**, – kivetlek **téged** a számból, – mert ezt **mondod**, gazdag vagyok... A Jézus szájából való kivettetés tehát először a gyülekezet angyalán teljesedett be, azután pedig a gyülekezeten, amelyet ők vezettek és képviseltek, és akik ezek után is inkább hozzájuk ragaszkodtak, és nem voltak hajlandók elválni tőlük. Ezen kivettetés után Jézus üzenete már csak az egyes személyekhez szól: **Akiket** én szeretek, – **aki** meghallja szómat és megnyitja az ajtót, – **aki** győz, – **akinek** van füle. Ezek a személyek voltak azok, akik 1914 után a Reformmozgalom úttörőiként hallgattak a hú Tanúbizonyosság tanácsára, akik hűek maradtak a megpróbáltatás idején is, akik győzőknek minősültek.

Röviden összegezve, a Reformmozgalom ezt vallja a laodiceai üzenet próféciáját illetően. Ha azonban figyelmesebben értékeliük a magyarázataikat, akkor több ellentmondást találunk benne, olyan erőszakolt és önkényes értelmezéseket, amelyeknek nem lehet más célja, mint az, hogy megtévesszék **„ha lehet, a választottakat is”** (Mt. 24,24.). Ezzel a magyarázattal is azt szeretnék kierőszakolni, hogy legyen egy bibliai alapjuk a különállásuk igazolására. A valóságban azonban ennek az üzenetnek egészen más az Istentől való rendeltetése, így annak az értelmezése.

Mit vagy kit jelképez a gyülekezet angyala?

A Reformmozgalom állításából egyáltalán nem bizonyítható, hogy a Generál Konferenciát kell a gyülekezet angyalával azonosítani. A *„hét csillagot”*, ami a hét gyülekezet angyalát jelenti, Jézus a jobb kezében tartja (Jel. 1,20.), ami a megtartást, a vezetést és a védelmet jelenti számukra. Arra pedig sehol sem találunk utalást, hogy az idők folyamán bármelyik csillagot is kiejtette volna kezéből Jézus, vagy eldobta volna őket magától. A gyertyatartóval kapcsolatban ugyan találunk ilyen figyelmeztetést (Jel. 2,5.), de Laodiceával kapcsolatban még ilyen figyelmeztetés sem hangzik el.

Sokkal inkább elfogadható az a magyarázat, amely szerint a különböző korszakokon belül a mindenkori igaz papságot kell a gyülekezet angyalával azonosítani, ahogyan azt már az úttörőink is értették és magyarázták. Az advent mozgalom úttörőinek nyilatkozataiból az tűnik ki, hogy ők a saját missziós mozgalmukkal azonosították az első angyal munkáját.

„Hithirdetésünkre úgy tekintünk, mintha az angyal kiáltása volna, aki kijelentette, hogy *„eljött az Ő ítéletének órája”*.
(Jósiás Litch: Advent Shield 1844. 1. sz. 86. old.)

„A hitoktatók olyan osztályát jelképezi, akik megbízást kaptak Istentől, hogy megismertessék embertársaikkal

azokat a különleges igazságokat, amelyeket az angyal üzenete tartalmaz.” (Uriach Smith: Gondolatok a Jelenések könyve felett – a Jel. 14,6-12-höz adott magyarázat)

A gyülekezet angyala (küldötte, követe) csak azokat jelképezheti, akik a gyülekezethez küldött üzenetet készek továbbadni és képviselni a gyülekezet felé. Éppen ezért Istennek ezeket a hűséges gyermekeit és szolgáit Jézus biztosan nem fogja kivetni a szájából, hiszen a prófétai üzenet szerint is a jobb kezében tartja, vagyis oltalmazza és vezeti őket.

Még a Reformmozgalom szerint sem szerencsés a Generál Konferenciát azonosítani a gyülekezet angyalával. Ha ugyanis az első Generál Konferencia – mint a gyülekezet angyala – kivettett Jézus szájából, és ezidőtől fogva csak személyekhez szól Jézus üzenete, akkor a Reformmozgalom miért hívott létre egy külön csoportot és azon belül a saját Generál Konferenciáját is? Miért igényli a Reformmozgalom a hozzá tartozó tagságtól, hogy a gyülekezet angyalaként tekintse és tisztelje a saját Generál Konferenciájukat?

Ez az igényük együtt jár azzal a sajátos helyzettel, miszerint a laodiceai üzenetnek tartalmaznia kellene azt is, hogy miután az első gyülekezeti angyal ki lett vetve Jézus szájából, azután majd egy másik fog támadni. A második „*angyalról*” viszont már kellene egy elismerő üzenetnek lenni ebben a Jézustól származó levélben. Ennek hiányában azonban a saját magyarázatával kerül ellentmondásba a Reformmozgalom.

Kinek szól az üzenet?

Szeretném hangsúlyozni még azt is, hogy teljesen rossz irányú a gyülekezetekhez küldött leveleknek az olyan jellegű értelmezése, mintha ezek a levelek a gyülekezet angyalának állapotát írják le, és amikor azt mondja: *tudom a te dolgodat*, vagy *kivetlek téged a számból*, akkor mintha itt az angyalról, vagyis a Generál Konferenciáról beszélne. A Jelenések könyvére is érvényes az a szabály, hogy csak összefüggéseiben szabad

értelmeznünk a mondanivalóját, és nem ragadhatunk ki verseket és mondatokat, – főként akkor nem, ha ezek a versek vagy mondatok értelmezést igényelnek, – mert ellenkező esetben biztos, hogy téves következtetésekhez jutunk el.

A hét gyülekezetnek küldött üzenet továbbításában bizonyos fokozatokkal találkozunk, amik teljesen megvilágítják és egyértelművé teszik azt, hogy kinek szól az üzenet. Azt olvassuk ugyanis, hogy az egész prófétai kinyilatkoztatás Jézus Krisztus kijelentése, amit viszont Ő az Atyától kapott továbbításra. Ő pedig elküldte azt az angyala által, aki viszont megjelentette vagyis tovább adta Jánosnak (Jel. 1,1.). János apostol pedig arra kapott utasítást, hogy mindazokat írja meg a **gyülekezeteknek**, (Jel. 1,4; 11.) de nem közvetlenül, hanem közbe kellett iktatni még egy közvetítő fokozatot, vagyis a gyülekezet angyalát (Jel. 2,1. 8.).

János tehát a gyülekezet angyalainak írja meg mindazt, amit neki Istentől jövő üzenetként képviselnie kellett a gyülekezetek felé. Az üzenet igazi címzettje tehát nem a gyülekezet angyala, hanem maga a gyülekezet, benne az egyes emberekkel, de az angyalnak kell azt továbbadni, és meghirdetni a gyülekezetben. Éppen ezért az üzenet nem az angyal állapotát mutatja be, hanem a gyülekezetét. Az angyal csak egy csatorna, amelyen keresztül el kell jutni ennek az üzenetnek a gyülekezethez, illetve a gyülekezeteken belül az egyes emberekhez. Ezt a következtetést nagyon világosan bizonyítja a levelek végén ismétlődő refrénszerű mondat is: „*akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek*” (Jel. 2,7; 11.).

A Lélek tehát nem az angyalt akarja megtérésre szólítani, hanem a gyülekezetet. Azon belül is csak azokat szólítja meg, akiknek van lelki értelemben vett fülük a hallásra, akik készek hallgatni az Istentől jövő üzenetre, amely kezdettől fogva csak az egyénekhez szól, az egyes embereket készíteni megtérésre.

„Kivetlek téged az én számból”

Már az előbbiekből is kitűnik, hogy az egész laodiceának szóló levél, és így a kivettetés is, nem a gyülekezet angyalára vonatkozik. Az angyal ennek az üzenetnek csak a tovább adására hívatott el. Nem vonatkozik viszont az egész gyülekezetre sem, hanem csak azon belül azokra az egyes személyekre, akiket a szíveket vizsgáló Isten ilyen állapotban lát. Ezért szól az üzenet oly módon, hogy: *tudom a te dolgaidat, – kivetlek téged, – azt mondd, – vegyél tőlem, – akiket én szeretek, – aki meghallja szómat, – aki győz.* Teljesen tarthatatlan a Reformmozgalomnak az az állítása, hogy a kivettetésig az intézmény jellemzését adja az üzenet, utána pedig az egyes embereket szólítja meg. Teljesen világos, hogy az üzenet az egyes emberek állapotát érzékelteti a kivettetés kijelentése előtt is, még ha ez az állapot eléggé általános tünetként jelentkezik is ebben a történelmi korszakban.

A bizonyágtétel is azt erősíti meg, hogy a kivettetés nem a gyülekezetnek szól, hanem azon belül azoknak a személyeknek, akik az igazságot csak vallják, annak ismeretében gazdagoknak képzelik magukat, viszont az általuk vallott igazság nem szentelte meg életüket, és ezért nyomorultak, vakok és mezítelenek. Ha pedig továbbra is következetesen visszautasítják a hú Tanúbizonyosság tanácsát, akkor Jézus kiveti őket a szájából, nem tudja elfogadni és kegyelmében részesíteni őket.

*„A laodiceai gyülekezethez küldött üzenet a mi állapotunkra alkalmazható. Milyen világosan vázolja ez **azok** álláspontját, **akik** úgy gondolják, hogy a teljes igazsággal bírnak, **akik** büszkéek arra, hogy ismerik Istennek minden ígését, noha annak megszentelő erejét életükben sohasem érezték. Szívükből hiányzik Isten szeretetének heve, ám a szeretetnek éppen ez a heve teszi Isten népét a világ világosságává.”* (Ellen G. White: Review and Herald 1889. VII. 23.)

„Ha Isten népének tapasztalataiban nem nyilvánul meg a mennyei erő, akkor hamis elméletek, téves eszmék ejtik

*foglyul elméjét. Krisztus és az Ő igazságossága eltűnik **sokak** tapasztalataiból, míg végül hitük erő és élet nélkül fog maradni. Az **ilyeneknek** nem lesz mindennapos élő tapasztalatuk szívükben az Isten szeretetével. Sőt, ha nem tartanak komoly bűnbánatot, **azok** közé fognak tartozni, **akikről** a laodiceai levélben van említés téve, **akik** kivettetnek Jézus szájából.”* (Ellen G. White: Review and Herald 1889. IV. 3.)

A Prófétaság Lelkének írása a félreértésnek még a lehetőségét is eloszlatja. Teljesen világossá teszi, hogy csak az egyes személyek vettetnek ki Jézus szájából. Csak azok, akik nem szereztek élő tapasztalatot Istennel, akik nagyon büszkék arra, hogy ismerik Istennek minden igazságát, de annak megszentelő erejét életükben még sohasem, vagy csak időszakosan tapasztalták. Jó volna, ha a Reformmozgalomban lévők magukra tudnának ismerni ebben a jellemzésben, és Istenhez fordulnának szívüknek megalázása által, amíg nem késő.